

Ειρήνην ἀφήμι ὑμῖν...

Τὸ ὄνομά σου Εἰρήνη, σὲ ὅλο τὸν κόσμο
εἶναι ξακουστό
Ἡ ἀπώλειά σου, σεβαστή, Θεά,
αἶμα καὶ δάκρυα σκορπᾶ
Ὁ ἀντίλαλος τοῦ θρήνου σου
τὸν κόσμο ὅλο διαπερνᾶ
Οἱ μητέρες σὲ προσμένουν νὰ γίνεις
μιὰ μεγάλη ἀγκαλιὰ
γιὰ κάθε δύστυχο μωρὸ πού ζεῖ τη μοναξιά...
την «παγωνιά».

Ἡ ὀδύνη τοῦ πολέμου ἀβάσταχτη γιὰ ὅλους πληγῆ,
ἀφοῦ μὲ μῖσος καὶ μένος παλεύει τὴν κάθε μιὰ ζωή.
Ἐσὺ μονάχα Εἰρήνη, τὸν πόλεμο νικᾶς σὰν ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς
καὶ φέρνεις μαζί μὲ μύρια ἄλλα τόσα δῶρα τὸ Ἅγιο τὸ Φῶς

Τὸ δάφνινο στεφάνι φορᾶς γιὰ πάντα - στέμμα στὰ μαλλιά,
ἀφοῦ σὲ περιλούζει ἡ Χάρις τῆς Θεᾶς Νίκης ὡσὰν φεγγοβολιά,
γιατί ὅταν σὺ βασιλεύεις, νύφη πανώρια, ἅπαντες λέγουσι
πῶς... καὶ «οἱ πολῖται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι»

Σὺ μονάχα, εἰρήνη, μπορεῖς νὰ διώξεις τὸν πόλεμο καὶ τὴ διχόνοια
Σὰν Ἄνοιξη νὰ ἴθεις, ὅπου ὁ πόλεμος θάνατο καὶ πείνα σκορπᾶ χρόνια
Τὸ ὄνομα σοῦ ἄς γραφεῖ παντοτινά στὰ σκουριασμένα ἄρματα τῆς μάχης
Κι ἄς θυμίζει στοὺς αἰῶνες τὸ γλυκόπικρο τὸ γέλιο τῆς Ἄνδρομάχης

ὦ Εἰρήνη, νὰ ρέεις ὡς «ὔδατι λιαρῶ» γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
Γίνε τὸ ὄνειρο του κάθε παιδιοῦ, τῆς κάθε μητέρας καὶ τοῦ κάθε πατέρα.
τὰ σφιγμένα χέρια, πὺν ἐλευθερώνουν λευκὰ πουλιὰ ὡσὰν χαράζει ἡ μέρα
σὰν τὸ ἀχνιστὸ φαγητὸ στὸ στρωμένο τραπέζι τῆς κάθε οἰκογένειας,
σὰν τὴν ζεστασιά στὸ τζάκι τὸν χειμῶνα, τὴν θαλπωρὴ τῆς κάθε ἔγνοιας.

Κατηγορία Β': Ποίημα

ΕΠΑΙΝΟΣ

Μὴν λησμονεῖς, ὦ Θεὰ ψυχότροφε, τοῦ ποιητῆ τὴν ἔγνοια καὶ τὴν μνήμην

«Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν,

οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν».

Εἶθε ἡ Εἰρήνη νὰ διαπεράσει τὴν κάθε καρδιά ὡσὰν ἀεράκι δροσάτο!

«μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω»

«Εἰρήνη πᾶσι!»

Πηγές:**Θουκυδίδου, Ἱστορίαι, Γ' 82.2, μετάφρ. Ε. Κ. Βενιζέλος**

ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἶ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι διὰ τὸ μὴ ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν·

Διότι ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ ευημερίας καὶ αἱ πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται διαπνέονται ἀπὸ ευγενέστερα αἰσθήματα, καθόσον δὲν περιπίπτουν ὑπὸ τὴν πίεσιν ἀναποτρέπτων ἀναγκῶν.

Ομήρου, Ἰλιάς, Ραψωδία Χ, στ. 145 – 157, μετάφρ. Ι. Πολυλάς

οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα

τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο,

κρουνῶ δ' ἴκανον καλλιρρόω· ἔνθα δὲ πηγαὶ

δοιαὶ ἀναῖσσοι Σκαμάνδρου δινήεντος.

ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῶ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς

γίγνεται ἐξ αὐτῆς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο·

ἡ δ' ἑτέρῃ θέρεϊ προρέει ἔϊκνῖα χαλάζῃ,

ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.

ἔνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγύς ἔασι

καλοὶ λαῖνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα

πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες

τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.

τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·

Κατηγορία Β': Ποίημα

ΕΠΑΙΝΟΣ

Και αφού την ἄγρια συκιά περάσαν και την ράχην
ἐξ' ἀπ' το τείχος πάντοτε με τον μέγαν δρόμον,
ἐφθασαν ὅπου δυο κρουνιές (πηγές) καθάρει αναβρῦζουν
κι εἶναι του βαθυρέματου Σκαμάνδρου οι νερομάνες.
Της μίας ρέουν καθαρὰ τα χλιαρὰ νερά της
και ἀχνὸς σηκώνεται ἀπ' αὐτὴν ὡς να ἴβγαινε ἀπὸ φλόγα.
Της ἄλλης εἶναι τα νερά κατάκρουα σαν χαλάζι
ὡσάν το χιόν' ἢ κρούσταλλος και μες στο καλοκαίρι.
Κι ἦσαν ἐκεῖ τα πλυσταριά, πλατύχωρα και ωραία,
λίθινα, ὅπου ελεύκαιναν οι ομόκλινες των Τρώων
και οι κόρες οι καλόμορφες τα ἐνδύματα τα ωραία,
ὅταν, πρὶν ἔλθουν οι Ἀχαιοί, καιροὺς εἰρήνης εἶχαν·

Κατὰ Ἰωάννην ιδ' 27

Κείμενο και μετάφραση: Καινή Διαθήκη, Εκκλησία Κύπρου, Λευκωσία 2008

Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω.

Φεύγω και σας αφήνω την εἰρήνη. Τη δική μου εἰρήνη σας δίνω. Δεν σας τη δίνω ὅπως τη δίνει ο κόσμος. Μην ανησυχεῖτε και μη δειλιάζετε.

Κατὰ Ἰωάννην κ' 19 και Κατὰ Λουκὰν κδ' 36

Κείμενο και μετάφραση: Καινή Διαθήκη, Εκκλησία Κύπρου, Λευκωσία 2008

Εἰρήνη ὑμῖν.

Εἰρήνη σε σας.